

Одержимість

КУПИТИ

Після зникнення найближчої подруги, Марі, одеситка Аліса ніяк не може оговтатися. З життя починають зникати звичні орієнтири, та замість них з'являються нові знайомства. Нова колега Лара, котра швидко стає близькою подругою. І ледве не «книжковий» Артем — уважний, вихований, майже ідеальний. Але чи не занадто?

Спустошена втратою Марі, Аліса намагається жити далі. Але після кількох дивних збігів і тривожних знахідок розуміє — за нею стежать. І чиясь одержимість може зрештою коштувати їй життя.

Розділ 1

Мене ось-ось згвалтують, а потім, напевно, уб'ють. За кілька днів на екранах телевізорів покажуть спотворене тіло — чергову безіменну жертву, знайдену в Одесі.

Місто ще не прокинулося після важкої ночі: хмари пливуть низько над землею, надворі темно, навіть не сіріє. Увесь парк Перемоги вкритий ранковим серпанком. Дерев над головою вже починають жовтіти, шелестять, наче попереджають про небезпеку, ніби кричать на все горло: «Біжи!».

Я рвуся вперед, тікаю щосили, ледь торкаючись землі, мов загнана дика тварина, яку от-от застрелять мисливці. Кожен крок дається важко: ніби ноги не мої, наче це сон. Серце б'ється так сильно, що зараз вискочить із грудей, а кожен поштовх віддається у скронях. Повітря катастрофічно бракує.

Я намагаюся не озиратися, щоб не витратити дорогоцінного часу. Незнайомець переслідує мене від самого входу у парк. Спочатку цей чоловік тримав дистанцію, але я чула його кроки. Він ішов упевнено, цілеспрямовано — за мною. За своєю жертвою. Його важкі кроки то затихали, коли я зупинялася, то знову лунали, щойно я рушала. Саме тоді я зрозуміла: це не випадковість — він обрав мене. І я чимдуж побігла, але він рвонув слідом.

Колись я любила ранкові пробіжки — це був мій ритуал: трохи руху, свіже повітря і рідна Одеса, що прокидається. Але сьогодні я не біжу для себе — я біжу, щоб не бути згвалтованою чи вбитою, або і те й інше разом.

Я знаю: це справжня небезпека, не вигадка і не параноя. Коли наважуюся озирнутися, бачу його. Чоловік у чорному спортивному костюмі з низько натягнутим каптуром, що приховує обличчя, біжить за мною. І найстрашніше те, що він майже наздогнав. Незнайомець просто позаду, метрів за десять. Я не бачу його обличчя, не можу розгледіти рис, але він значно вищий за мене — принаймні так здається.

Раптом я перечіплююся за щось ногою і ледь не падаю, та встигаю втримати рівновагу. Думки про те, що було б, якби я впала, накочуються одна за одною і тільки сильніше лякають. Прискорююся, хоча ноги ніби не слухаються — наче їх щось тягне до землі: вони плутаються, підкошуються, і я майже не контролюю власне тіло.

Я вирішую звернути з головної алеї в кущі, а тоді повернути ліворуч. Тут є вузька, майже невидима стежка, протоптана тими, хто хотів скоротити шлях або сховатися від зайвих очей і вух. І хоча зараз ця стежка здається пасткою,

іншого виходу немає: або я зіб'ю його зі сліду й утечу, або тут зустріну свою смерть.

— Алісо! — кричить він.

Це він? Якого хріна? Звідки він знає моє ім'я?

Страх стає майже відчутним фізично. Думки плутаються, і я автоматично озираюся — і це моя помилка.

Нога чіпляється за камінь, що виступає із ґрунту, — і я лечу вперед. Земля стрімко наближається. Я нічого не контролюю. Єдине, що встигаю, - виставити руки, але вже занадто пізно.

Падаю. Усе відбувається миттєво. Біль прошиває тіло тонкими голками. Коліна вдаряються в землю, лосини рвуться, а пісок, пил і дрібне каміння впираються в шкіру. Правою долонею вдаряюся об щось тверде й гостре — різкий біль пронизує руку. Кидаю туди погляд і бачу: рука напоролася на кам'яний виступ. Гаряча, густа кров стікає по пальцях. Суха стерня дряпає ліву руку. Я глухо стогну. Хочеться кричати від розпачу, але не можна — це видасть мене.

— Вставай, бляха, якщо хочеш жити, — шепочу сама собі.

Стискаю зуби, змушую себе зрушити з місця й повільно, зусиллям, випрямляюся. Ліва нога підгинається під вагою тіла, але я втримуюся — баланую на межі падіння, хапаючись за крихти рівноваги, що ще залишилися.

Різко озираюся через плече — порожньо. Та легше не стає. Навпаки, з'являється відчуття, що він грається зі мною, як кіт з мишею, перед тим як придушити й з'їсти.

По скронях котяться липкі краплі поту. Я не бачу переслідувача, але це нічого не змінює: страх оселився всередині, і того, що сталося, достатньо, щоб налякати мене до чортиків.

Вдихаю холодне повітря — воно ріже горло, але водночас додає сил. Перемагаю біль, що досі відлунує в усьому тілі, і знову біжу. Відчайдушно розганяюся на ослаблених ногах, бо знаю: лише озеро в центрі дендропарку може дати мені шанс на порятунок. Там уже мають бути люди — ті, хто, як і я, вийшов на пробіжку.

Рука пульсує болем, кров стікає по пальцях і капає на землю — я відчуваю липке тепло на шкірі. Навіть не намагаюсь подивитися, наскільки глибока рана, бо зараз не до цього.

Ранкова темрява все ще тримається, хоча сонце має зійти зовсім скоро. Сьогодні 22 вересня — я знаю, що світанок в Одесі приблизно о 06:45. Учора ввечері я гуглила погоду й бачила час сходу сонця.

Біжу далі. Попереду вже видно озеро — зовсім близько. Воно обрамлене вигнутими поручнями та підсвічене яскравими вогнями ліхтарів, що відбиваються у воді. Озеро нереально тихе, ніби під його гладдю заховані всі крики міста.

За кілька хвилин вибігаю на центральну алею, викладену сірою тротуарною плиткою, що тягнеться вздовж штучної водойми. Усе навколо таке рідне та знайоме до болю, але воно й не дивно, адже я була тут сотні разів та знаю кжен закуток.

— Де люди? Хоч хтось... Будь ласка... Хоча б один перехожий. Він не нападе при свідках, — бурмочу собі під ніс, дивуючись відсутності бігунів.

Я чухраю алеєю на освітлену ділянку, тіло починає тремтіти від виснаження. Біг поступово переходить у якесь хитке човгання, ноги підкошуються — я шкандибаю, майже йду зигзагами, мов п'яна. Сили стрімко зникають, залишаючи після себе тільки суцільне виснаження.

Озираюся, не відводячи погляду від темряви з якої я вийшла, — перевіряю, чи він не йде слідом. І саме в цю мить, коли погляд спрямований назад, я роблю крок — і вриваюся просто в когось. Ні, не в когось. У нього.

Він уже тут.

Він спіймав мене.

Рекомендована література

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

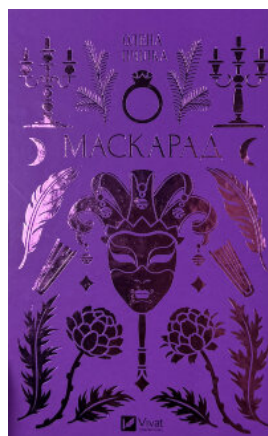
Провулок світлячків

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Беладона

Маскарад

Польська мова за 4 тижні

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ